

Gergely Ágnes

IMMANUEL KANTTAL, EGY RÉGI PÉNTEKEN

A főlegyenesedő országutakon
(mintha volna a télben délibáb:
rászűkül a szemem, akár petróleum-
lámpa reszketeg fényére az üvegen át)
a vigasz lassan, aprózva érkezik,
nem a szférákból, csak az eperfa felől
hosszú, észrevétlen évtizedekig,
a fának szétrozsdállik a levele, és visszánól,
és emlékké hátrál mind, aki a fák közt elhaladt,
a múzeumi hős, akit egy szilárduló csizmanyom
őríz, miként ő kísérte volt az árnyakat,
s maguk az árnyak is, fönny, az országutakon.
És a bakancsomba, emlékszem, ahogy illik,
tisztá kapcát tettem. Feljött a csillag.

Kemény István

KERESZTÉNY ÉS KÖZÉP

Hideg. Hideg az egész család.
A Ráday utcai ág is hideg,
a Polgár utcai ág is hideg,
a budakalászi ág is hideg,
ugyanaz a hideg kézfogás.

Hideg már az első biztos ősnél,
a királynő testőrnél Bécsben,
és hideg a kétéves Luca Teréziánál
a bölcsődében, idefenn.
Hideg az egész tákolmány.

Sehol egy öngyilkos, sehol
egy betörő, sehol egy rohadt
szemét, mert hideg.

Becsülettel kielégített, de félig
megőrült feleségek, férjek
fel nem melegítik, mert hideg.

A szeretet neki hosszú,
de – mint a jég – nem is
lehetetlen, hideg.

A gyűlölet neki nehéz,
de – mint a gőz – nem is
lehetetlen, hideg.

Hideg, hideg az egész család.
A Ráday utcai ág lakása,
a Polgár utcai ág lakása,
a budakalászi ág lakása
előtt is ott a szürke korbát.

A barátok ezerszer látják,
mert vannak barátok, és van szemük,
de a barátok mindhárom ágnál mások,
nem járnak össze, nem ismerik egymást.
Az a korbát nem érhet körbe,
de ha körbeérne, akkor mi van?
drágább lesz a kenyér? Hideg.

Hideg az egész család.
Halakat, rákokat, skorpiókat
tart a fejében és vicceket,
mert a társalgás könnyen átcsap
beszélgetésbe, hideg.

El se hinnéd, ha elsorolnám,
milyen hősöket fojtott el egymaga.
Darwint és Freudot a szakálluknál
ragadta meg. Petőfit azzal,
hogy túl keveset élt, Bartók
Bélát meg egyetlen szóviccel
Dénes bácsi terítette le, húszban.

Hideg.

De nehogy valami tragikus, nagy nép
öntelt osztályát képzeld ám el,
ami a vesztébe rohan, és hiszi, hogy ő
csinálta a háborút, pedig csak
frontra megy, széthullik, elfújta a szél...
már hallok is a színészeidet!
jaj, nem! ez csak egyetlen család,
ami történetesen hideg.

Beleszületni egy pillanat műve,
szabadulni tőle csak gúnnyal lehet.
Együvé tartozás a többi.

Mert másfelől magát a sátánt
is felnevelné. Mert a gyerek az
gyerek. Ha már megvan, hát felnevelné,
vasárnap rántott húsrá várná,
mikor már felnőtt, akkor is,
családja helyett családja volna,
pedig tudná mindenki hallomásból,
hogy ő lett a Sátán, és senki más,
és a Sátán se tudná, sirjon vagy nevesse
az ebédnél, ha megkapná a kérdést:
ugye azért nem iszol túl sokat?

Hideg, hideg az egész család.
És felmelegszik és örökre sértett,
de megbocsátja, majd lehűl,
és ezt csinálja csendesen.
Kihajtasz rajta: húsz év,
elfonnyadsz rajta: hatvan.
Veled is meg van áldva és
nélküled is, te jó gyerek.
Előre emlékszik, előre tervez.
Ott lesz a végén és képvisel.
Misét mondat, mert mindenre gondol.

Mindenre gondol.

„Ne emeljük föl szívünket,
fölemelkedik az ügyis.”